

Jøderne og vi kristne

af Claus Th. Nielsen, Margrethe Horstmann og Nana Hauge

Omskærelsesdebatten raser igen, og der fremsættes i ramme alvor forslag om forbud mod omskærelse fra snart alle sider i det politiske spektrum. Vi forudser, at der kommer sådan et forbud inden længe. Som kristne kan vi naturligvis ikke sige, at vi går ind for omskærelse. Som kristne omskærer vi ikke vores børn. Men vi går heller ikke ind for et forbud. Et sådant forbud ville dels naturligvis gøre det af med 400 års jødisk (i forvejen trængt) tilstedeværelse i Danmark, noget der i sig selv er en ulykke. Men spørgsmålet er nu, om det alene er en ulykke for jøderne, hvis de ender med at forlade Danmark? Vil deres skæbne ikke også ramme os kristne? Kan vi overhovedet være meningsfuldt kristne uden at stå op for jøderne?

Der er nemlig noget, der rører os dybt i denne uforsonlige debat, og det er bevidstheden om, at vi som kristne ikke kan skade jøderne ved at forbyde dem deres pagtstegn, uden derved at ramme os selv. For kristne er jøderne jo tegnet på, hvad den ene Gud har gjort en gang for alle i jøden Jesus Kristus, som Karl Barth skriver i det i 1950 i artiklen *Jøderne og vi kristne*. Ja, man kan sige, at forskellen på os og jøderne kun er, at vi har forstået, at Messias er kommet – jøderne venter stadig på ham.

Så jøderne vandrer ganske vist i venten på den Messias, der jo er Jesus Kristus, og som er kommet engang for alle. De ved det bare ikke. Men gør vi? Vi siger, at vi har forstået, at Jesus er Kristus, men synder vi ikke mod Ham hver eneste time på nøjagtig samme måde som jøderne? Det gamle testamente er Guds pagt med ethvert folk, udtrykt gennem historien om det jødiske folk. Det kunne lige så godt være det danske folk, som Grundtvig siger. Og Paulus siger, at frelsen udgår fra jøderne. Ikke fra en fremmed planet eller et åndeligt fænomen, men fra dette konkrete folk.

Spørgsmålet er, om vi overhovedet kan være kristne, hvis vi saver grenen til jødedommen over ved at indføre et forbud, der gør det umuligt for jøderne at leve i Danmark. Som Karl Barth videre skriver, så er jøden det spejl, hvori også vi kristne kan se, hvem vi er. For som kristne er vi som podekviste på den stamme eller det træ, der hedder jødedommen eller Israel. Når også vi hedningekristne har forjættelserne fra Gud, har vi den fra dem. Fra jødefolket. Vi er gæster i deres hus, skud på deres træ. Det er i jøden på Golgathas kors, vi har opfyldelsen af Israels forjættelser, og netop derfor hilser vi kristne denne tømrersøn som Israels Guds salvede Messias, jødernes konge. Jøderne er ganske enkelt *folkefærdet uden mage*, som Grundtvig kaldte det, fordi de er det folk, hvorigennem Gud besluttede sig at blive menneske, gennem jødepigen Miriam (Maria).

Ydermere: Ville et forbud mod omskærelse ikke afsløre kristendommen som en løgn? Skulle det ikke betyde, at Gud var ond, da han gav Abraham pagtstegnet? Tog Gud selv fejl, da han i Jesus lod sig omskære på 8 dagen? Har den kirkelige tradition op til i dag taget fejl ved at have fortællingen om Jesu omskærelse som evangelium til nytårsdag? Er det ikke snarere misbruget af omskærelsen til lovretfærdighed der omtales negativt i NT, end det er omskærelsen i sig selv? Svarende til, at Jesus jo heller ikke opløste loven, givet til jøderne af Gud, eller fjernede dens krav.

Fjerner vi jøderne, det folk som også vi som kristne tror, at solen er over, så også vi kristne kan se, hvordan det egentlig er fat med os alle, da kan vi, igen med Karls Barths ord, heller ikke anerkende den jøde, som vi kalder Herren Jesus Kristus, som vores frelser.

Claus Thomas Nielsen, Margrethe Horstmann og Nana Hauge